

Sygn. akt I KS 9/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **S. B.**

oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2022 r.

skargi obrońcy w trybie art. 539a § 1 k.p.k.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...)

uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt III K (...)

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć S. B. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt III K (...):

1. w pkt 1 uznał oskarżonego S. B. za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 3 k.k., wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;
2. w pkt 2 uznał oskarżonego S. B. za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, przyjmując że transport 163 kg haszyszu samochodem K. (...), w przypadku którego

kurierem był A. M., miał miejsce w okresie od 10 września 2014 r. do 15 kwietnia 2014 r., tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył oskarżonemu karę grzywny 400 stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 300 zł, oraz karę 6 lat pozbawienia wolności;

3. w pkt 3, na podstawie art. 45 § 1 k.k., orzekł od oskarżonego S. B. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w 2 części dyspozytywnej wyroku w kwocie 36 180 000 zł;
4. w pkt 4 uznał oskarżonego S. B. za winnego popełnienia czynów zabronionych opisanych w pkt III, IV i V aktu oskarżenia, uznając że stanowią one ciąg przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności;
5. w pkt 5, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 2 i 4 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności;
6. w pkt 6 zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
7. w pkt 7 zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Od ww. wyroku Sądu Okręgowego w O. apelacje wnieśli obrońcy oskarżonego, zaskarżając to orzeczenie w całości, a także prokurator (na niekorzyść oskarżonego, zaskarżając wyrok w zakresie zarzutów z pkt II, III, IV, V w całości oraz co do orzeczenia o karze łącznej).

W apelacjach wniesionych na korzyść oskarżonego podniesiono liczne zarzuty obrazy prawa procesowego oraz zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. Jeden z obrońców zarzucił wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17

§ 1 pkt 7 k.p.k., skutkującej koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny we wniesionej apelacji przedstawił zarzuty obrazy prawa procesowego oraz zarzuty rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Apelacyjny w (...) – po rozpoznaniu wniesionych apelacji – wyrokiem z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę S. B. przekazał Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonego wniosła skargę w trybie art. 539a § 1 k.p.k., zaskarżając to orzeczenie w całości.

Obrońca zarzuciła naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku Sądu Okręgowego w O. w całości i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji, w sytuacji gdy w sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., która skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w całości i umorzenia postępowania, skutkiem czego bezpodstawnie Sąd Apelacyjny wydał orzeczenie o charakterze kasatoryjnym.

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o *„uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), II Wydział Karny z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...) w całości oraz o umorzenie postępowania”*.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania – może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Rozpoznanie skargi ogranicza się zatem do zbadania czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód – określonych w art. 454 k.p.k. – do wydania wyroku zmieniającego, albo czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu

sądowego, jak też czy zasadnie stwierdził, iż w sprawie zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.). Postępowanie zainicjowane skargą wniesioną w trybie art. 539a § 1 k.p.k. służy zatem kontroli zaistnienia podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Przedmiotem tego postępowania nie jest natomiast merytoryczne badanie prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień zarzucanych w apelacji, jak również zasadności uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy. Stanowisko to potwierdzone zostało w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – Izby Karnej z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17.

Transponując powyższe uwagi do oceny skargi obrońcy, w pierwszej kolejności należy odnotować, że podstawą wydania przez sąd *ad quem* wyroku kasatoryjnego była – jak wynika to wyraźnie z jego pisemnego uzasadnienia – konieczność przeprowadzenia w całości przewodu sądowego. W tym stanie rzeczy uprawniona strona mogła wnieść skargę bądź to z powodu ewentualnego naruszenia art. 437 k.p.k. w związku z brakiem konieczności przeprowadzenia w całości przewodu sądowego, bądź z powodu zaistnienia uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. w odniesieniu do wyroku sądu odwoławczego, albowiem ta podstawa skargi obejmuje wyłącznie postępowanie odwoławcze (por. postanowienie SN z dnia 26 maja 2020 r., I KZP 14/19). Tymczasem skarżąca we wniesionym (nadzwyczajnym) środku zaskarżenia ponowiła apelacyjny zarzut wystąpienia w niniejszej sprawie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., który został przez sąd *ad quem* rozpoznany i uznany za niezasadny. Przedstawienie zarzutu naruszenia art. 437 k.p.k., który w żaden sposób nie odnosi się do przyjętej przez sąd II instancji podstawy kasatoryjnej z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., wskazuje na niezrozumienie istoty skargi na orzeczenie sądu odwoławczego (na co wskazuje również sformułowany przez skarżącą wniosek o umorzenie postępowania). Sąd Najwyższy w trybie zainicjowanym skargą nie jest uprawniony do ponownej oceny zasadności zarzutów podniesionych w apelacji.

Resumując, Sąd Najwyższy nie stwierdził w niniejszej sprawie wystąpienia – na etapie postępowania odwoławczego – uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., które musiałoby skutkować uchyleniem wyroku kasatoryjnego niezależnie od zarzutu

skargi obrońcy (art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.). W tym stanie rzeczy skuteczność skargi była uzależniona od przedstawiania w niej zasadnego zarzutu naruszenia art. 437 § 2 k.p.k., a zatem wskazania, że uchylene wyroku nastąpiło wbrew tej normie procesowej, czego jednak skarżąca nie uczyniła.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.